

Емилио Салгари
Калифорнийска поща

Преди много години, когато в Северна Америка още не бе построена огромната и чудесна железопътна линия, свързваща Ню Йорк, царцата на Атлантическия океан, със Сан Франциско в Калифорния, царцата на Тихия океан, съобщенията тук бяха много трудни и дори извънредно опасни.

Тогава се използваха големи пощенски коли, каквито са използвали нашите деди – издути отстриани, с огромен сандък, прикачен отзад, за писмата и с багажник на покрива.

Тези коли можеха да побират не повече от осем души и бяха теглени от три чифта коне, които се сменяха всеки път, когато пристигаха в укрепленията, разпръснати из необятните равнини на щата Арканзас на индийската територия или на щата Ута.

Колите бяха управлявани от един или двама от онези силни кочияши с изпитана смелост, винаги въоръжени до зъби. За това пътуване, което днес тихоокеанската железница извършва за не повече от три-четири дни, тогава отиваха не по-малко от осем седмици, а понякога и повече.

Злополуките, на които бяха изложени тези пощенски коли, бяха толкова многобройни, че пътниците правеха предварително завещанията си. Те никога не бяха сигурни дали ще пристигнат живи там, закъдето са тръгнали.

Ту ги нападаха индианците, по онова време много по-многочислени от днес и винаги във война с белите поселници и с войниците на правителството, ту бизоните, които преобръщаха колите и ги правеха негодни да продължат пътя си, ту свирепите сиви мечки, които се хвърляха върху конете и ги изяждаха.

Нешастиите пътници, изоставени наред безкрайните равнини, отдалечени на стотици мили от най-близкия пост, често умираха от глад, ако не попаднеха в ръцете на червенокожите, много по-жестоки от зверовете. Тогава никой не оставаше жив.

Една вечер през октомври 1867 г. огромна пощенска кола, чиято старинна форма напомняше дилижансите от XVIII век, спря в Клинтон – малка станция, изгубена сред пустинните земи на Арканзас. Станцията се състоеше от двадесетина дървени къщички и от едно укрепление, охранявано от малоброен гарнизон, разположен там за защита на петнадесетте семейства на поселници.

Колата караше мъж с херкулесова сила на име Моргат, един от най-известните кочияши. Този мъж бе пътувал повече от петнадесет пъти между Сан Франциско и Чикаго, сражавайки се с индианците и с

разбойниците от равнините, които не бяха по-малко страшни от червено кожата.

В колата имаше само трима пътници: един млад канадец, пътуващ за Сан Франциско, за да прибере голямо наследство от роднина на майка му, и двама търговци на кожи.

Огромният Моргат току-що бе седнал на масата пред една великолепно дива пуйка, подарък от коменданта на поста, и смяташе, докато се сменят конете, да я омете без остатък, когато му се представи тридесетинагодишен мъж, облечен като ловците от равнината – с широки панталони по мексиканската мода и синя фланелка със златни украшения.

– Кога ще тръгнете? – попита го ловецът без заобикалки.

– Веднага щом впрегнат новите коне – отговори великанът, без да вдига очи от наченатата пуйка. – Закъснял съм с двадесет и четири часа и бързам да наваксам изгубеното време.

– Значи след един час?

– Да, ако пътниците, които карам, са си починали достатъчно.

– Имате ли две места?

– Дори и четири.

– Двама сме: аз и жена ми Мери.

– Много добре – отговори Моргат, продължавайки да лапа. – Струва четиридесет долара.

– Трябва да ви предупредя обаче, че като вземате мен и жена ми, се излагате на опасност да бъдете нападнат и да преживеете лоши мигове.

Моргат вдигна глава и за пръв път разгледа ловеца от равнината.

Събеседникът му бе хубав мъж, висок и силен, с гордо лице, украсено с дълга черна брада, един от онези хора, които не се разтреперват лесно пред опасностите.

Доволен от огледа си, кочияшът опря лакти на масата, сложи брадичката си върху ръцете и каза:

– Защо мислите, че като взема вас и жена ви, ще бъдем нападнати? Кой сте вие?

– Ловецът О'Бриент, ирландец.

Той извади от джоба си една бутилка джин, отпуши я с нож и като напълни две чаши, каза:

– Ако имате търпението да ме изслушате, ще ви кажа защо сме изложени на опасността от нападение.

– Когато човек има пред себе си пълна бутилка винаги може да слуша – отговори кочияшът, след като пресуши чашата си на един дъх. – Говорете, господин О'Бриент.

– Трябва да знаете – каза ирландецът, – че преди четири седмици, когато преследвах една черна мечка и я раних на брега на рекичката, срещнах един индиански вожд. Бях го срещал вече няколко пъти да върви по дирите ми, без да ми причини някаква неприятност.

– Какъв е той? – попита Моргат.

– Команч.

– Лоши индианци, които не шадят пленниците – каза кочияшът. – Няколко пъти съм избягвал нападенията им с голяма мъка. Продължавайте, господин О'Бриент.

– Вождът ми направи знак да спра. Хвърли копие и военната си секира, за да покаже, че намеренията му са миролюбиви. Приблужи се към мен и попита: – Ти ли си мъжът на Горската ягода?

– Коя е тази Горска ягода? – попита Моргат.

– Намекваше за жена ми – отговори ирландецът.

– Продължавайте – каза Моргат. – Разказът започва да става интересен.

– Аз съм голям вожд – рече ми индианецът. – Притежавам четири палатки и петдесет коня, заповядвам на тридесет воители, които не се боят от никого. Видях един ден Горската ягода, която бе на лов заедно с теб, и безумно се влюбах в нея. Ако ми я отстъпиш, ще ти дам палатки-те си, конете си, дори оръжията си.

Не помня добре какво отговорих тогава; на онзи мерзавец: мисля, че го пратих по дяволите.

– Значи тази червена муцуна искаше жена ви?

– Да. И като си тръгна, се закле, че ще ми я отнеме, дори да я скрия в укреплението – каза ирландецът.

– Индианците са нагли хора – забеляза ирландецът.

– Разбирате нали, че вече не можех да бъда спокоен. Заплахата на вождата звучеше постоянно в ушите ми. Страхувам се, че един лош ден тези похитители ще връхлетят върху селото и ще отвлекат моята Мери. Ето защо реших да отида в Калифорния, където може би ще ми потръгне по-добре, отколкото в горите на Сиера Невада.

Моргат опразни още една чаша, погледна разсеяно дъното и после каза решително:

– Пригответе багажа си и не забравяйте да вземете една добра пушка и муниции. Ако индианците наблюдават селото и се опитват да ни нападнат, ще ги прогоним.

– Благодаря – отговори ирландецът и си тръгна. Моргат привърши обилната вечеря и запали лулата си.

Лицето му не изразяваше ни най-малко притеснение. После отиде в двора на укреплението, където пощенската кола вече бе готова за път.

Прегледа внимателно шестте коня за смяна, великолепни животни от равнината, все още малко диви, с дълги гриви и яки бедра на истински бегачи, разгледа един по един каишите, за да се увери в здравината им, и извади от сандъка две огромни пушки като тръби, които напълни внимателно с шепя куршуми.

– Ще надупча добре кожата на тези разбойници от равнината – каза той, като щракна с пръсти. – Моргат не се страхува от тези прерийни червей.

Тримата пътници, също приключили с вечерята, бяха вече на двора до колата.

Горската ягода бе красива млада мексиканка, само на двадесет години, с леко мургава кожа и кадифени очи, каквито имат жените от испански произход. Тя носеше живописното облекло на жените от Сонора – ярка цветна наметка с дълги ресни и кадифена пола с много златни копчета.

Като мъжа си и тя носеше една карабина, с която знаеше умело да си служи. Това впрочем бе доста обикновено нещо за живеещите в близост до индианските селища.

Тримата пътници, зарадвани от увеличените сили, сториха място на хубавата мексиканка и пощенската кола се понесе всред оглушителното дрънкане на звънци.

Вместо да се настани вътре в колата, О'Бриент предпочете да седне до кочияша, стиснал пушката между краката си.

Като мина селото, пощенската кола препусна из безкрайната равнина, следвайки две дълбоки бразди, единствените знаци за пътя на колите.

Нощта бе тъмна и духаше доста студен вятър, но под непрестанните удари на кочияша конете препускаха бързо, сякаш не усещаха тежестта на колата.

Отляво и отдясно на пътя растяха високи треви. Те биха били богатство за някой скотовъдец, но тук не служеха на никого. Страхът от нападенията на индианците задържахше поселниците около местата, където поне се чувстваха сигурни под закрилата на укрепленията.

О'Бриент и кочияшът си отваряха добре очите, разглеждайки гъстите треви, които двата фенера на колата едва осветяваха. Но не забелязваха нищо съмнително. Съмнително бе обаче дали бяха спокойни. Дори огромният кочияш се изправяше от време на време, за да разгледа по-

добре равнината.

– Хм! – мърмореше той. – Това спокойствие не ме радва. Какво ще кажете, О'Бриент?

– Ще видим – отговаряше ловецът.

Изминали бяха така почти петнадесет мили, навлизайки все по-навътре в безкрайната равнина, когато ирландецът, който се слушваше непрекъснато, каза на Моргат:

– Чух бойното подсвиркване на червенокожите.

– Как е възможно да го чуете всред този шум? – попита кочияшът.

– Сигурен съм, че не съм се излъгал – повтори ловецът.

– Откъде се разнесе? Отдясно или отляво?

– Отдясно, струва ми се.

Моргат стана и се загледа внимателно във високите треви. Тъмнината вече бе така дълбока, че не можеше да се забележи има ли скрити в тревите хора.

– Не се вижда нищо – продума той с изражение на недоволство.

Но почука на прозорчето и извика на пътниците:

– Пригответе оръжията.

– Индианците ли са? – попита безстрашно младежът, който отиваше в Сан Франциско да си прибере наследството.

– Засега не знам нищо. Може всеки момент да се нахвърлят върху нас.

Той постави между краката си една от двете пушки, стегна поводите и плесна шестте коня със силна ръка, като им подвикна:

– В галоп, агънца мои!

Едва произнесе тези думи и О'Бриент сложи ръка на рамото му и каза с леко променен глас:

– Идат!

– Червенокожите ли? – попита Моргат, като събърчи чело.

– Виждам шест или седем конници, които препускат зад нас. Струва ми се, че са индианци.

Кочияшът се обърна и наистина забеляза няколко конници, които следваха пътеката на разстояние от триста-четирисотин крачки.

– Откъде пък изскочиха тези? – попита се той. – Дали между тях е вождът, който е искал да отвлече жена ви?

– Почти съм сигурен в това – отговори О'Бриент. – Някой го е уведомил за бягството ни и той е събрал войните си.

– Ако тези са всичките, не е опасно – каза Моргат. – С два удара на „тръбата“ си ще ги разпръсна като пилци. Но нека засега ги накараме да

потичат.

– Кога ще можем да стигнем до поста за смяна на конете?

– Не по-рано от утре по пладне – отговори Моргат. – Много е далеч, но се надявам, че ще стигнем, без да оставим конете си в ръцете на команчите.

Индианците – нямаше вече никакво съмнение, че това са те – не бързаха да приближават колата. Те се задоволяваха да я следват на известно разстояние.

Само двама от тях се бяха спуснали по равнината и се виждаше как препускат от дясната страна на колата. Държяха се обаче далеч от пушката на кочияша, с когото сигурно се бяха „запознавали“.

Тази маневра не успокояваше много Моргат. Той предпочиташе внезапното нападение, а не преследване от разстояние.

Червенокожите сигурно имаха някаква причина да действуват по този начин, който бе твърде различен от обичайната им буйност.

– Какво ще кажете, О'Бриент? – попита Моргат ловеца, който бе не по-малко загрижен от него. И с право!

– Тези проклетници чакат подкрепление, за да ни нападнат.

– Тогава работата ще стане сериозна. – обезпокои се кочияшът. – Ако можем, сега да се отървем от тези. Карабината ви е добра, нали? Дайте някой изстрел. Като разберат, че сме добре въоръжени, кой знае дали няма да се откажат от преследването.

– Хм! Ако между тях е вождът, който искаше да ми отнеме Мери, няма да ни оставят спокойни!

Ирландецът напълни карабината и се прицели в първия от двамата индианци, които препускаха в равнината.

Още гърмежът не бе заглъхнал, и единият от двата коня, като направи огромен скок, се преобърна сред високите треви заедно с конника.

– Добър изстрел! – възкликна Моргат. – Стреляте като канадски ловец, господине.

В това време от равнината се разнесоха ужасни викове.

Викаха команчите.

– Ето ги! – извика О'Бриент. – Очаквах ги!

Моргат спря конете със силно дръпване на поводите и извика на тримата пътници вътре в колата:

– Хайде, господа, вземете пушките и се качете на багажника на колата. Оставете госпожата вътре зад сандъка.

Най-напред младият канадец, а после и другите двама изскочиха бързо навън, понесли карабините и pistolетите си, и се покатериха на

колата, където вече бе О'Бриент.

– Вие стреляйте – нареди Моргат, – а аз ще се занимавам с конете.

Пощенската кола продължи препускането, като се понесе всред високите треви на равнината. Тя летеше вихрено, като подскачаше и скърцаше.

– Предайте се или ще ви смъкнем скалповете! – крещяха индианците.

На тяхната заплаха Моргат отговаряше гръмогласно:

– Огън, господа! Стреляйте добре по тези кучета! Колата продължаваше пътя си, а в това време ловецът и тримата пътници поддържаха чест огън.

Особено се прояви младият канадец. Той се излагаше безстрашно на стрелите на неприятелите и рядко изстрелите му не улучваха целта.

Мексиканката също не бездействуваше. От време на време тя изваждаше карабината си през вратичката и стреляше, като повяляше ту някой кон, ту някой индианец.

Но гоненицата не можеше да продължи до безкрайност. Индианците от племето команчи бяха най-храбрите воители от всички индиански племена. Те не отстъпваха лесно, дори когато трябваше да се бият при равни сили с белоликите.

Виждайки, че съпротивата става упорита, червенокожите се разделиха на два отряда, за да нападнат конете на колата. Бяха сигурни, че като избият конете на колата, ще се справят скоро и с малката група на белоликите.

Разбрал намеренията им, О'Бриент извика:

– Пазете конете, Моргат!

Но стрели бяха засегнали вече двете предни животни, които се вдигнаха на задните си крака.

Кочияшът пусна за миг поводите, взе една от своите пушкитръби и я изпразни срещу конниците.

Два коня и трима индианци, ранени от куршумите, паднаха всред бесните викове на другарите си.

В този миг ловецът се провикна:

– Вождът!

Всички видяха един висок индианец, който носеше на главата си златна диадема, украсена с пера от див пуяк. Той яздеше великолепен мустанг, бял като сняг. Приближи се достатъчно близо, за да бъде чуто, и извика на ирландски:

– Дай ми Горската ягода или ще те изгоря жив на стълба!

О'Бриент му отвърна с един изстрел на карабината си. Поради внезапно подскачане на колата обаче куршумът се заблуди.

– Оставете на мен – каза младият канадец, който тъкмо бе напълнил пушката си. Той се прицели внимателно и стреля.

Вождът, ранен в гърдите, се хвана за сърцето и изпусна дългото копие, което Държеше. Мустангът му препусна из равнината и изчезна във високите треви.

Индианците нададоха страхотен вик. Разярени от смъртта на вожда си, те се хвърлиха върху конете на пощенската кола, обсипвайки ги с ударите на копията си.

Макар и тежко ранени, нещастните животни продължиха да тичат още няколко минути, после паднаха едно върху друго.

Грамадната кола, спряла внезапно, се преобърна, изхвърляйки в тревите кочияша и мъжете, които се намираха на покрива ѝ.

Индианците скочиха бързо от конете си. Докато някои вадеха от колата мексиканката, други се спуснаха към тревите, за да се нахвърлят върху белоликите, които бяха толкова замаяни от това преобръщане, че не бяха способни да се съпротивляват.

Ала не всички бяха заловени. Един от тях, възползувайки се от суматохата, се промъкна пъргаво между тревите и изчезна в един гъсталак, без никой да го забележи. Този човек бе Моргат.

Радостни от победата си, индианците завързаха здраво пленниците, включително и мексиканката, разграбиха каквото имаше в колата и се качиха на конете си, за да се завърнат в лагера.

Моргат ги остави да си вървят, без да ги закача, и когато видя, че се отдалечават в тъмнината, излезе от гъсталака. Кочияшът се готвеше да тръгне, когато забеляза една голяма бяла сянка, приближаваща се от тревите.

– Трябва да е конят на вожда, който се връща при господаря си – рече си той. – Ето един хубав случай.

Като всички американци от Запад, Моргат носеше около кръста си като пояс ласо, дълго шест метра, завършващо с халка. Той завъртя ласото два-три пъти във въздуха, после го метна със сигурна ръка. Въжето се нахлузи около врата на коня, като го стегна силно. С умело движение Моргат го накара на падне на колене, после скочи пъргаво на на гърба му и охлаби въжето.

– В тръст! – извика силният мъж, като отпусна поводите. – Не съм конник, който се оставя лесно да бъде хвърлен.

След половин час Моргат влетя като светкавица в най-близкия

пост. Той бе добре познат в станцията и бе приятел на коменданта на укреплението, на когото разправи за случилото се.

Няколко минути по-късно пак той, Моргат, възседнал вече друг мустанг, препускаше през равнината, следван от коменданта на укреплението и от петдесет конници от пограничната стража, здрави младежи и отлично въоръжени. Петте мили бяха изминати за по-малко от два часа. Когато отрядът стигна до мястото, където бе нападната пощенската кола, Моргат показа следите на индианците, ясно отпечатани върху влажната почва на равнината. Комендантът заповяда:

– Напред! Щети преследваме, ако е нужно, до Мисури! Към пладне войниците забелязаха в края на една борова гора няколко палатки.

– Ето го лагера! – извика комендантът. – Саби в ръка, готови за нападение.

Индианците, известни от своя часовой, забелязаха пристигането на пограничната стража.

Те се качиха бързо на конете си, а жените и децата им побягнаха да се крият в гората.

Сражението бе кратко, но ожесточено. Уплашени от числеността на неприятеля, индианците напуснаха скоро полесражението и се скриха в гората.

Докато се водеше сражението, Моргат и комендантът се спуснаха към палатките, които грижливо претърсиха.

Пленниците бяха все още там, в жилището на вожда, в очакване на наказанието. В бързото си оттегляне индианците не бяха имали време да ги убият.

Войниците опожариха лагера, после се върнаха, тържествено в станцията, като откараха и пощенската кола. След две седмици О'Бриент и жена му пристигнаха благополучно в Сан Франциско. А правителството връчи на храбрия кочияш награда от хиляда долара като възнаграждение за смелостта му.

КРАЙ

Emilio Salgari

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 24 юни 2007
Книжното тяло предостави Венцислав Пейчев.

Публикация:

ЕМИЛИО САЛГАРИ

РАЗКАЗИ, второ издание

Превод Ев. Фурнаджиев, Ж. Маринов, Т. Чилев

Поредица романи и повести – Издателска къща „Лакрима“ София, 1991

Редактор – В. Антонова

Худ. оформление – П. Мутафчиев

Худ. редактор – М. Узунов

с/о Jusautor, София

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3095>]